

Sygn. akt VI Ka 252/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Sędziowie: Krzysztof Korzeniewski

Władysław Kizyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Beaty Iskrzyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2021 r. w Elblągu sprawy

1. **D. P. (1), c. W. i J., ur. (...) w Z.**

oskarżonej o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

2. **Z. P., s. M. i Z., ur. (...) w Z.**

oskarżonego o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej D. P. (1) i obrońcę oskarżonego Z. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 25 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 17/19

I. **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,**

II. **zwalnia oskarżonych D. P. (1) i Z. P. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,**

III. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. (1) kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy udzielonej oskarżonej D. P. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym.**

Krzysztof Korzeniewski N. W. K.

Sygn. akt VI Ka 252/21

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 252/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 25 stycznia 2021r. sygn. akt II K 17/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego Z. P. (wobec złożenia wniosku wyłącznie przez obrońcę oskarżonego Z. P. na podstawie art. 423 § 1a kpk w z w. z art. 457 § 2 kpk uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego sporządzono w zakresie dotyczącym wyłącznie tegoż oskarżonego)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	naruszenie prawa procesowego, a mianowicie przepisu 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. K. (2), uznając je, pomimo ich nieprzeprowadzenia, za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia winy oskarżonego, pomimo, iż świadek ten z pewnością miał wiedzę na temat miejsca pobytu P. P. (1) w dniu 3 listopada 2012 r. w późnych godzinach wieczornych, zaś w dotychczasowych postępowaniach, opowiadając o zdarzeniu z dnia 3 listopada 2012 r. składał głównie wyjaśnienia (jeden raz zeznania), co skutkować mogło odmienną ich treścią	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego Z. P. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Licznie lecz całkowicie wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać obrazę przepisu postępowania, a w konsekwencji również i wadliwość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń stanu faktycznego, były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle zebranych w sprawie dowodów.</p> <p>Przystępując do rozważań odnośnie zarzutów zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym, godzi się zaznaczyć, że Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego Z. P. w zakresie obu przypisanych mu czynów, jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy ustawy karnej, a także wymiaru orzeczonej wobec niej kary. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego ale również wszelkie dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., a ponieważ jednocześnie nie</p>	

zostało ono w żaden rzeczowy i przekonywujący sposób podważone przez apelującego, przeto w całej rozciągłości zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Tytułem wstępu, wypada poczynić ogólną uwagę tej treści, iż to do sądu należy sformułowanie rozstrzygnięcia w sprawie na podstawie zebranego materiału dowodowego, w oparciu o wiedzę i doświadczenie życiowe. Pomimo tego, że w sprawie prezentowane są całkowicie przeciwstawne wersje zdarzenia, a także zdarza się, iż zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i przed sądem uczestnicy często zeznają i wyjaśniają odmiennie, Sąd musi ustalić najbardziej prawdopodobny przebieg zdarzeń i swoją decyzję umotywować. Oczywista jest więc polemika autora apelacji z argumentami przedstawionymi przez sąd w uzasadnieniu wyroku, lecz można ją zaakceptować jedynie wtedy, gdy skarżący na potwierdzenie swoich zarzutów przedstawił konkretne argumenty, a nie jedynie nie zgadza się z wersją zdarzeń przyjętą przez Sąd. W ocenie sądu odwoławczego, obrońca oskarżonego nie wywiązał się należycie ze swojego zadania.

Istota apelacji obrońcy oskarżonego Z. P. sprowadza się do wyprowadzenia tezy, że Sąd Rejonowy ignorując nakazy uwzględnienia wszystkich okoliczności występujących w sprawie, a więc także tych, które przemawiają na korzyść oskarżonego, dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania wyżej wymienionemu odpowiedzialności

za czyny, których ten w rzeczywistości się nie dopuścił. Takiego stanowiska nie sposób podzielić.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał, że brak jest w realiach niniejszej sprawy „nie dających się usunąć wątpliwości” w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów i w oparciu o tę właśnie ocenę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwym sposób winę Z. P..

Ustosunkowując się stricte do wyrażonych przez apelującego zastrzeżeń co do prawidłowości wydanego przez sąd meriti postanowienia o oddaleniu, zgłoszonego przez obrońcę, wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań M. K. (2) na okoliczność kontaktu tegoż świadka z P. P. (1) i oskarżonym Z. P. w dzień zdarzenia – należy stwierdzić, że nie są one przekonujące i w konsekwencji nie implikują skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. **170 § 1 pkt 2 kpk**.

Wbrew wywodom obrońcy, decyzja procesowa Sądu Rejonowego o oddaleniu powyższego wniosku dowodowego, w świetle wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności, była w pełni zasadna i trafna, zaś podjęta przez autora apelacji próba wykazania jej wadliwości należy potraktować jako bezskuteczną. Prawo do składania wniosków dowodowych jest wprawdzie wyrazem realizacji prawa oskarżonego do obrony, zagwarantowanym w postępowaniu karnym, jednakże obowiązkiem sądu jest wnikliwe i rzetelne

rozważenie potrzeby przeprowadzenia takich dowodów. Przepisy procedury karnej jednocześnie dają sądowi orzekającemu możliwość zweryfikowania składanych wniosków dowodowych (w trybie art. 170 kpk) poprzez podjęcie stosownej decyzji procesowej. W niniejszej sprawie, Sąd I instancji wnioski obrońcy o przeprowadzenie dowodu m.in. z zeznań M. K. (2) przeanalizował i wydał trafne, bo znajdujące oparcie w przepisie art. 170 § 1 pkt 2 kpk rozstrzygnięcie, rzeczowo uzasadniając swoje stanowisko także w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Jak słusznie motywował sąd meriti okoliczność, która miałaby być udowodniona zgłoszonym środkiem dowodowym nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż wina P. P. (1) - syna oskarżonego Z. P. w popełnieniu czynu z art. 279 § 1 kk we współsprawstwie z M. K. (2) została prawomocnie stwierdzona wyrokiem Sądu Rejonowego w I. z dnia 6 listopada 2015r sygn. akt (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 21 lipca 2015r. sygn. akt (...). Godzi się przypomnieć, że M. K. przesłuchany zarówno w charakterze podejrzanego, jak i oskarżonego w sprawie o sygn. akt (...) przyznał się do popełnienia czynu polegającego na tym, że nocą z 3 na 4 listopada 2012 roku w miejscowości D., gm. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) po uprzednim wyrwaniu kraty metalowej i wybiciu szyby w oknie przy pomocy siekiery wszedł następnie do wnętrza pomieszczenia sklepu (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy 550 złotych oraz artykułów tytoniowych w postaci papierosów Y. w ilości

17 paczek o łącznej wartości strat 730,20 zł, za który to czyn został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w I. z dnia 07 czerwca 2013r sygn.. akt (...). M. K. (2) składając w toku tegoż postępowania wyjaśnienia przedstawił wszystkie istotne okoliczności zdarzenia, a także szczegółowo opisał rolę w przestępczej akcji współoskarżonego P. P. (1). Z kolei w wyłączonej do odrębnego rozpoznania sprawie przeciwko P. P. (1) o ten sam czyn o sygn. akt (...) (pierwsze rozpoznanie) i (...) (ponowne rozpoznanie po uchyleniu pierwszego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania), składając już zeznania w charakterze świadka, m.in. w dniach 18.12.2013r., 20.02.2015r. i 08.05.2015r., M. K. (2) wycofał się ze wcześniejszych wyjaśnień w zakresie udziału P. P. (1) we włamaniu do sklepu. W postępowaniach tych utrzymywał już, że przestępstwa tego dokonał sam, a z P. P. (1) spotkał się dopiero po jego dokonaniu, gdy poszedł do domu wyżej wymienionego, zaś o czynie poinformował kolegę w drodze powrotnej z E., gdzie obaj pojechali jeszcze tej samej nocy taksówką. Tej treści zeznania podtrzymał przesłuchiwany czwarty raz w charakterze świadka w dniu 23 października 2015r w sprawie o sygn. akt (...). Co nader także istotne, M. K. (2) w sprawie o sygn. akt (...), składając zeznania w dniu 20 lutego 2015r., brał także udział w konfrontacji nie tylko z oskarżonym w tej sprawie P. P. (1), ale także z innymi świadkami, w tym Z. P. i D. P. (1) m.in. odnośnie czasu, okoliczności i powodu przebycia w dniu zdarzenia do domu rodziny P.. Cały zgromadzony w sprawie o sygn. akt (...) (poprzednia sygn. akt (...)) materiał dowodowy, w

tym zeznania Z. P. i D. P. (2) złożone w dniach 18.12.2013r i 20.02.2015r oraz wyjaśnienia i zeznania M. K. (2), także te złożone przez niego w dniu 20.02.2015r w trakcie konfrontacji ze Z. P. i D. P. (1), podlegał kompleksowej i wnikliwej analizie sądów obu instancji, które stwierdziły winę P. P. (1) w popełnieniu czynu z art. 279 § 1 kk, za które to przestępstwo został on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w I. z dnia 6 listopada 2015r sygn. akt (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 21 lipca 2015r. sygn. akt (...). Sądy obu instancji poddały pogłębionej analizie zarówno te zmienione zeznania M. K. (2), jak i zeznania Z. P. i D. P. (1) i dokonały zdecydowanie krytycznej ich oceny, uznając je za niewiarygodne w zakresie w jakim świadkowie ci utrzymywali, że P. P. (1) nie brał udział we włamaniu i do godziny 23.00 przebywał w miejscu zamieszkania w obecności rodziców, zaś M. K. (2) przeszedł do ich domu dopiero po samodzielnym dokonaniu przestępstwa. Dowody i okoliczności, które doprowadziły sądy obu instancji do wyprowadzenia takich wniosków, zostały kompleksowo przedstawione w pisemnych uzasadnieniach wyroków. Nie zachodzi zatem potrzeba ponownego tych wszystkich racji, a w wystarczającym jest odesłanie do lektury tegoż materiału. Należy nadto zaakcentować, że M. K. (2) w niniejszej sprawie, będąc także oskarżonym o złożenie fałszywych zeznań w dniach 18.12.2013r., 20.02.2015r. i 08.05.2015r w postępowaniu o sygn. akt (...) i akt (...) odnośnie tego, że włamania do sklepu dokonał samodzielnie, podczas gdy czynu tego dokonał działając wspólnie i w

porozumieniu z P. P. (1), przyznał się do złożenia nieprawdziwych zeznań, a wyrok skazujący wobec niego jest prawomocny. W świetle przedstawionych aspektów sprawy, w tym wobec faktu, że M. K. (2) jako świadek złożył aż czterokrotnie zeznania w postępowaniu o sygn. akt (...) i akt (...) (a nie jak wskazał obrońca w apelacji tylko jeden raz), w tym był konfrontowany m.in. ze Z. P. i D. P. (1), w których negował współudział we włamaniu do sklepu P. P. (1) oraz utrzymywał, że do domu rodziny P. poszedł dopiero po dokonaniu tego czynu, a zatem przedstawiał wówczas wersję zasadniczo zgodną z depozycjami oskarżonych Z. P. i D. P. (1), a którą prawomocnie oceniły sądy obu instancji – nie zachodziła potrzeba kolejny raz przesłuchania tegoż świadka w tym samym przedmiocie i to upływie 9 lat od zdarzenia. Ponownie należy przypomnieć, że ostatecznie M. K. (2) składając wyjaśnienia w niniejszej sprawie w dniu 3 stycznia 2019r. przyznał się do złożenia fałszywych zeznań w dniach 18.12.2013r., 20.02.2015r. i 08.05.2015r w postępowaniu o sygn. akt (...) i akt (...) odnośnie tego, że włamania do sklepu dokonał samodzielnie, podczas gdy czynu tego dokonał działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), a wyrok skazujący wobec niego jest prawomocny. Zasadnie zatem sąd orzekający skonstatował, iż wnioski o przeprowadzenia dowodu z ponownego przesłuchania M. K. (2) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ponadto nie odbiera on korespondencji, przebywa on za granicą i nieznanne jest miejsce jego zamieszkania, a tym samym decyzja procesowa o oddaleniu tegoż wniosku jawi się jako w pełni trafna.

Podsumowując, zaistnienie przedstawionych okoliczności uprawniało sąd odwoławczy do negatywnej weryfikacji tak sformułowanego zarzutu.

Dodać należy, że oddalenie wniosków oskarżonego lub jego obrońcy jest uprawnieniem sądu, a w konsekwencji jako w pełni zasadny jawi się pogląd, iż stosowanie przez sąd procedury przewidzianej w ustawie nie może być oceniane jako naruszenie prawa do obrony, a ponadto do obowiązków strony należy wykazanie, iż nieprzeprowadzenie wnioskowanych dowodów miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, gdyż doprowadziło do wadliwych ustaleń faktycznych. Temu zadaniu jednak skarżący nie sprostał.

Powyższe rozważania implikują wniosek, że przeprowadzenie żądanego dowodu nie miałyby też wpływu na ocenę ani wyjaśnień oskarżonego Z. P. ani wyjaśnień współoskarżonej D. P. (1), w konsekwencji także na treść rozstrzygnięcia, a co bez powodzenia starał się wykazać obrońca.

Na zakończenie rozważań dotyczących zarzutu naruszenia przepisu postępowania, należy podkreślić, że apelujący jednocześnie nie uprawdopodobnił wpływu podniesionego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia. Zaznaczyć należy, że wpływ obraży przepisów postępowania na treść rozstrzygnięcia musi zostać uprawdopodobniony przez stronę, nie wystarczy zatem, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, niczym nie poparte stwierdzenie o wywarceniu takiego wpływu. Na skarżącym ciąży bowiem obowiązek wykazania, że między uchybieniem a treścią

<p>orzeczenia może istnieć związek, a dokonuje się tego właśnie przez wskazanie na przemawiające za tym okoliczności konkretnego wypadku. Stąd zawarty w apelacji zarzut m.in. natury procesowej pozbawiony przekonującej argumentacji i przytoczenia okoliczności świadczących o możliwości wpływu wskazanego uchybienia na treść wyroku, nie może być uwzględniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji naruszenia przepisu postępowania, a tym samym także i wadliwości poczynionych przez sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego, przemawiających za sprawstwem Z. P. – brak było podstaw do uwzględniania wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż oskarżony Z. P. w dniach 18 grudnia 2013 r. i 20 lutego 2015 r., będąc uprzedzony odpowiedzialności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę przed Sądem Rejonowym w Iławie, podczas gdy ze stanowczych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego i korelujących z nimi wyjaśnień oskarżonej D. P. (1) wynika, iż przekazali oni Sądowi informacje, które w ich ocenie były prawdziwe, co skutkowało błędnym uznaniem winy oskarżonego.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Co się zaś tyczy wyeksponowanego w apelacji, zarzutu opartego na podstawie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 kpk, to Sąd Okręgowy podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (vide wyrok SN z dnia 20.02.1975r, II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84, wyrok SN z dnia 22.01.1975r, I KR 19/74, OSNKW 1975/5/58). Temu jednak zadaniu skarżący nie sprostał.</p> <p>Bardzo szeroka, przejrzysta i należyte umotywowana argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnych motywach wyroku dotycząca sprawstwa m.in. oskarżonego Z. P. czyni całkowicie zbędnym i po części nieracjonalnym, przywoływanie w tym miejscu po</p>		

raz wtóry tych wszystkich racji i dowodów, które legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia, skoro Sąd Okręgowy w całości ją podzielił. Nie zachodzi zatem potrzeba ponownego przytaczania tych wszystkich dowodów i aspektów sprawy, które doprowadziły sąd meriti do wyprowadzenia wniosku co do winy oskarżonego Z. P. w popełnieniu przypisanych mu czynów z art. 233 § 1 kk, a wystarczającym w tym zakresie będzie odesłanie do lektury pisemnego uzasadnienia Sądu I instancji.

W tym miejscu poczynić należy uwagę, że tego rodzaju postąpienie sądu odwoławczego nie pozostaje w sprzeczności z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Jak bowiem stwierdził Europejski Trybunał Praw Człowieka, z art. 6 Konwencji wynika ogólny obowiązek sporządzania uzasadnień wyroków przez sądu krajowe, jednakże nie może on być rozumiany jako wymóg dokładnego udzielania odpowiedzi na każdy argument stron, oddalając zatem apelację (czy kasację) sądy orzekające w przedmiocie środka zaskarżenia mogą po prostu powołać się na uzasadnienie wyroków sądów niższych instancji (por. sprawa Arnold G. Cornelis przeciwko Holandii, POESK Nr 1-2/2004).

Niemniej godzi się zauważyć, że to skarżący zebrany w sprawie obszerny materiał dowodowy potraktował w sposób nadzwyczaj selektywny, przytaczając oraz powołując się na te tylko fragmenty, które w jego mniemaniu miałyby wspierać zarzuty wniesionej apelacji.

Analizując przeprowadzone w przedmiotowej sprawie dowody stwierdzić należy wprost, że występujące pomiędzy nimi sprzeczności i różnice, które akcentuje apelujący, tylko pozornie stwarzają wątpliwości, co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia. W wyniku swobodnej oceny dowodów, utrzymanej w granicach racjonalności Sąd I instancji enumeratywnie wskazał te, które z nich zasługują na wiarygodność (i w jakiej ich części), a z tych z kolei dowodów absolutnie nie wynikają żadne rzeczywiste i istotne wątpliwości, które zostałyby rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego Z. P..

Trzeba również dodać, że przepisy kodeksu postępowania karnego nie zawierają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również nie wprowadzają różnic co do wartości poszczególnych dowodów, tak więc Sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych, odpowiadających prawdzie, ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadków lub wyjaśnienia oskarżonych co do niektórych przedstawionych przez nich okoliczności i nie dać wiary co do innych okoliczności – pod warunkiem, że stanowisko Sądu w kwestii oceny zeznań bądź wyjaśnień zostanie należycie uzasadnione. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także zostać wyprowadzone z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na podstawie której

doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktycznie wystąpiły.

W tym miejscu przypomnieć należy, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu stykającego się bezpośrednio z dowodami i to w toku całej rozprawy głównej. Sąd pierwszej instancji, dokonując swobodnej oceny dowodów musi przedstawić tok swego rozumowania, który doprowadził go do dokonanego wyboru. Analiza tego właśnie toku rozumowania jest przedmiotem kontroli instancyjnej, bowiem sąd odwoławczy nie styka się z dowodami bezpośrednio, lecz swą działalność ogranicza do weryfikacji i racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku. Czyni to na podstawie argumentów przytoczonych w skardze apelacyjnej i wyłącznie w zakresie nią wyznaczonym. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazywać braki w zakresie logicznego rozumowania sądu orzekającego. Jeśli tego nie czyni, a ogranicza się do twierdzeń, że zdarzenia miały inny przebieg, to nie może być uwzględniona przez Sąd odwoławczy. Innymi słowy, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość

przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Wina oskarżonego Z. P. została wykazana w oparciu o całokształt przeprowadzonego w sprawie o sygn. akt (...) i (...) spójnego materiału dowodowego (zarówno w postaci dowodów osobowych, jak i dokumentów), a dołączonego do niniejszej sprawy, który prawidłowo zweryfikowany poprzez pryzmat logicznego myślenia i doświadczenia życiowego tworzy przekonywujący obraz zdarzenia, które legło u podstaw zarzutu.

Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko sądu meriti, że ujawnione i poddane wszechstronnej analizie dowody, dostarczyły niewątpliwie podstaw do przypisania Z. P. i D. P. (1) czynów z art. 233 § 1 kk.

Jak kompleksowo i przekonująco argumentował sąd meriti, za odrzuceniem z postawy istotnych ustaleń w sprawie wyjaśnień oskarżonych Z. P. i D. P. (1), w których nie przyznali się złożenia fałszywych zeznań w sprawie o sygn. akt (...) (poprzednia sygn. akt (...)), przemawiały jednoznaczne ustalenia sądu poczynione w tymże postępowaniu, stanowiące postawę prawomocnego wyroku skazującego ich syna P. P. (1) za przestępstwo kradzieży z włamaniem do sklepu popełnione we współdziałaniu z M. K. (2), poddanego także kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy, który utrzymał

zaskarżony przez obrońcę wyrok w mocy. Prawomocnie dokonane przez sąd orzekający w sprawie o sygn. akt (...) (poprzednia sygn. akt (...)) ustalenia przesądzające współsprawstwo P. P. (1) w popełnieniu czynu z art. 279 § 1 kk, skutecznie zarazem podważyły prawdziwość zeznań Z. P. i D. P. (1), w których utrzymywali, że ich syn w inkryminowanym czasie przebywał w domu w ich obecności oglądając telewizję i nie wychodził do godziny 23.00, dając mu tym samym alibi na czas kiedy dokonał on wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) włamania do sklepu. Sąd odmówił wiary tymże zeznaniom Z. P. i D. P. (1) m.in. z tego powodu, że pozostawały one w rażącej sprzeczności z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami współsprawcy M. K. (2) oraz z zeznaniami Ł. P. i K. K. (2). Sąd przytoczył zarazem argumenty na poparcie stanowiska, iż wyjaśnienia współsprawcy M. K. (2) złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego odpowiadały prawdzie i nie stanowiły bezpodstawnego pomówienia P. P. (1) o współudział w dokonaniu włamania do sklepu. Co także istotne, sąd poświęcił wiele uwagi i znaczne fragmenty pisemnego uzasadnienia analizie i ocenie późniejszych relacji M. K. (3), który składając w sprawie przeciwko P. P. (1) zeznania w charakterze świadka zmienił wersję zdarzenia, utrzymując, że włamania dokonał sam, a z P. P. (1) spotkał się w jego domu dopiero po popełnieniu przestępstwa.

Poczynioną przez sąd I instancji analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie o sygn. akt (...) (poprzednia sygn. akt (...)) materiału dowodowego, w tym dokonaną krytyczną ocenę zeznań Z. P. i D. P. (1) oraz późniejszych zeznań M. K.

(2), w pełni zaakceptował i podzielił sąd II instancji, uznając apelację obrońcy za niezasadną i utrzymując zaskarżony wyrok skazujący P. P. (1) w mocy.

Konstatując, nie powiodła się podjęta przez autora skargi próba podważenia prawidłowości poczynionych w niniejszej sprawie przez sąd orzekający ustalań faktycznych wskazujących na sprawstwo oskarżonego Z. P. w popełnieniu przypisanych mu czynów z art. 233 § 1 kk., poprzez odwołanie się do wskazanych w apelacji argumentów, jako całkowicie nieprzekonujących i nieuprawnionych

W rezultacie trafnie Sąd I instancji odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom Z. P., a także wyjaśnieniom D. P. (1) i zeznaniom ich córki D. M., która nie była naocznym świadkiem zdarzenia i jego przebieg poznała z relacji rodziców, a prawidłowość tej oceny znajduje oparcie w zaprezentowanym i prawidłowo przeanalizowanym przez sąd orzekający materiale dowodowym. Wbrew wywodom apelującego, trafnie Sąd I instancji odrzucił z podstawy istotnych ustaleń w sprawie wyjaśniania oskarżonych i zeznania D. M. w tej części, uznając je za niewiarygodne, pozbawiane wsparcia w innych dowodach i pozostające w rażącej sprzeczności z pozyskanym materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. Analiza zebranego materiału i treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku odnośnie sprawstwa oskarżonego Z. P. w popełnieniu przypisanych mu czynów z art. 233 § 1 kk, uprawnia więc do konstatacji, iż podniesiony przez apelującego zarzut błędu w

ustaleniach faktycznych w wyniku wybiórczego i jednostronnego potraktowania przez Sąd I instancji zgromadzonego materiału dowodowego, mający stanowić konsekwencję naruszenia przepisu postępowania - nie jest niezasadny. Sąd Rejonowy w szczególności i wyczerpujący sposób dokonał analizy całokształtu zgromadzonych dowodów oraz zaprezentował ocenę zarówno wyjaśnień oskarżonego Z. P., wyjaśnień D. P. (1), jak i zeznań świadka, co znalazło odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Dokonując kontroli instancyjnej przedmiotowej sprawy należy wyprowadzić wniosek, że Sąd I instancji, odnośnie sprawstwa m.in. oskarżonego Z. P. sprostował wszystkim określonym przepisami procedury obowiązkom, w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie i zgodnie z przepisami ujawnił wszystkie dowody, w jednakowej mierze odnosząc się do jego wyjaśnień, wyjaśnień współoskarżonej D. P. (1) i zeznań świadka, jak i również nieosobowego materiału dowodowego w postaci protokołów i dokumentów ze z sprawy o sygn. akt o sygn. akt (...) (poprzednia sygn. akt (...)). Wbrew stanowisku skarżącego, sąd uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Wreszcie wyczerpująco i logicznie uzasadnił swoje stanowisko odrzucając w części sprzecznej z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, wyjaśnienia oskarżonych Z. P. i D. P. (1) oraz zeznania D. M., które uznał za nie zasługujące na walor wiarygodności w tym zakresie.

Reasumując należy stwierdzić, że apelujący nie wykazał żadnych konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich

niał, jego zdaniem, dopuścić się Sąd Rejonowy, a podniesione przez niego zarzuty sprowadzają się wyłącznie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti, wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia.

Sąd Rejonowy nie naruszył zatem ani przepisów postępowania, ani w konsekwencji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zaś kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zakwestionowany wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego przez apelującego rozstrzygnięcia.

Sąd I instancji dokonał również prawidłowej subsumcji prawnej zachowania oskarżonego pod określone przepisy ustawy karnej i w tym zakresie odwołać się należy do trafnych wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Z. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec nie stwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów postępowania, a tym samym także i wadliwości poczynionych przez sąd I instancji ustaleń

stanu faktycznego, przemawiających za sprawstwem Z. P. – brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot utrzymania w mocy

Cały wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 25 stycznia 2021r. sygn. akt II K 17/19

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

W świetle wymowy całokształtu ujawnionych dowodów, prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionych zarzutów i wniosku zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego Z. P. - Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, jako w pełni słuszny i trafny.

Wobec tego, że apelacja skierowana była przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 kpk), zachodziła konieczność odniesienia się także do rozstrzygnięcia o karze orzeczonej wobec oskarżonego Z. P. za popełnienie przypisanych mu występów.

Rażąca niewspółmierność kary zachodziłaby jedynie wówczas gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności,

które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości społecznej, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (por. wyroki SN z dnia 30 listopada 1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991/7 – 9/39, z dnia 02 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSP 1995/6/18, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 06 kwietnia 1995 r., II AKr 113/95, Prok. I Pr. 1995/11 – 12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi.

Przed wszystkim zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanych oskarżonemu jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia ona wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 115 § 2 kk. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zaakcentował m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynów, rozmiar ujemnych następstw przestępnego zachowania oskarżonego oraz stopień zawinienia sprawcy. Ponadto rozpoznając sprawę Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego obciążająco, a jakie łagodząco i czym kierował się wymierzając Z. P. za każdy z czynów karę grzywny w wysokości po 40 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Jako okoliczność łagodzącą Sąd I instancji słusznie uwzględnił wobec Z. P. jego dotychczasową niekaralność.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy w pełni zastosował się także do dyrektyw wymiaru kary grzywny, określonych w art. 33 kk, a przede wszystkim do tych z nich, które odnoszą się do ustalania wysokości jednej stawki dziennej grzywny, co sprowadzało się do dokonania właściwej oceny aktualnej sytuacji rodzinnej, osobistej i finansowej oskarżonego. W przyjętym przez kodeks karny systemie wymiar grzywny następuje w dwóch etapach. Najpierw sąd określa liczbę stawek dziennych grzywny, kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 kk, tzn. oceną stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy oraz potrzebami w zakresie indywidualnoprzewencyjnego i ogólnoprzewencyjnego oddziaływania kary, przy czym powinien uwzględnić okoliczności wskazane w art. 53 § 2 i 3 kk. W drugim etapie procesu orzekania sąd ustala wysokość jednej stawki dziennej grzywny, zgodnie ze wskazaniami określonymi w art. 33 kk. Ustalając wysokość stawki, sąd ma zatem obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe, dochody i możliwości zarobkowe. Na tym etapie sąd musi brać pod uwagę okoliczności dotyczące danego sprawcy, obrazujące jego indywidualne i aktualne zdolności płatnicze, uwzględniając wymienione w art. 33 § 3 kk okoliczności.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ zarówno na liczbę, jak i na wymiar jednej stawki dziennej grzywien orzeczonych wobec oskarżonego Z. P. za czyny kwalifikowane, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, z art. 233 § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego, dokonana przez sąd meriti, analiza sylwetki oskarżonego przez pryzmat zaprezentowanych okoliczności, uprawnia zatem do wyprowadzenia wniosku, iż wymierzone mu kary grzywny nie rażą swoją surowością. Ujawnione bowiem okoliczności przemawiają jednoznacznie za uznaniem, że dla osiągnięcia w stosunku do wyżej wymienionego oskarżonego wszystkich celów kary, o których mowa w art. 53 kk wystarczające będą kary najłagodniejszego rodzaju, tj. kary grzywny, orzeczone przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i art. 58 § 3 kk.

Sąd Rejonowy zgodnie z dyrektywą określoną w art. 85 kk i 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył orzeczone wobec Z. P. jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu, uwzględniającą wychowawcze cele kary oraz dochody, warunki rodzinne i majątkowe oskarżonego, karę łączną

50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Nie budzi także żadnych zastrzeżeń zastosowanie w tym przypadku przy łączeniu kar grzywny zasady asperacji zbliżonej do absorpcji z uwagi na bliski związek przedmiotowy pomiędzy przypisanymi mu czynami. Wysokość orzeczonej wobec Z. P. kary łącznej grzywny mieści się w granicach realnej egzekucji.

Sąd Rejonowy zatem właściwie dostosował karę do zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę. Obecnie zgodnie z tendencjami międzynarodowymi przyjmuje się, że efekty resocjalizacyjne można skutecznie osiągnąć w ramach wolności kontrolowanej, tj. przez środki probacyjne, należyście ukształtowaną i wykonywaną karę ograniczenia wolności, a nawet karę grzywny, która uświadamia sprawcy nieopłacalność przestępstwa.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara łączna grzywny jest jak najbardziej sprawiedliwa uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w jego świadomości przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara tego rodzaju i w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.

Mając powyższe na uwadze, sąd okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
I III	<p>Sąd odwoławczy, uwzględniając aktualną sytuację majątkową, rodzinną i osobistą oskarżonego oraz wysokość osiągniętych przez niego dochodów, na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) zgodnie z wnioskiem, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. (1) kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>

7. PODPIS

Krzysztof Korzeniewski Natalia Burandt Władysław Kizyk